

**Stanowisko Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie skutków
nieimplementowania do dnia 22 lipca 2013 r. do polskiego porządku prawnego
dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r.
w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany
dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr
1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 1.07.2011, str. 1 z późn. zm.)**

Celem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010 (Dz. Urz. UE L 174 z 1.07.2011, str. 1 z późn. zm.) („**Dyrektywa ZAFI**”) jest identyfikacja prawna istniejących w krajowym porządku prawnym zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi („**ZAFI**”) poprzez określenie wspólnych wymogów dotyczących wydawania zezwoleń na wykonywanie działalności ZAFI oraz nadzoru nad ich działalnością. Funkcja Dyrektywy ZAFI zostanie zrealizowana z chwilą implementacji jej przepisów do polskiego porządku prawnego, w wyniku czego będzie możliwe określenie jakie podmioty utworzone i działające na podstawie prawa polskiego powinny być identyfikowane jako ZAFI. Kryterium uznania danego podmiotu za ZAFI będzie, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b Dyrektywy ZAFI, przedmiot działalności polegający na zarządzaniu jednym lub większą liczbą alternatywnych funduszy inwestycyjnych („**AFI**”), z uwzględnieniem treści art. 5 ust. 1 lit. a i b Dyrektywy ZAFI.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż do czasu ustalenia przez polskiego ustawodawcę, jakie podmioty prawa zostaną zobligowane do wypełniania określonych Dyrektywą ZAFI obowiązków oraz uprawnione do korzystania z przyznanych tą dyrektywą uprawnień, nie jest możliwe stosowanie Dyrektywy ZAFI w stosunku do

jakichkolwiek podmiotów prawa tworzonych i funkcjonujących na podstawie prawa polskiego.

Konsekwencją powyższej oceny jest brak możliwości stosowania w polskim porządku prawnym rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) Nr 231/2013 z dnia 19 grudnia 2012 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE w odniesieniu do zwolnień, ogólnych warunków dotyczących prowadzenia działalności, depozytariuszy, dźwigni finansowej, przejrzystości i nadzoru (Dz. Urz. UE L 83 z 22.03.2013, str. 1), ze względu na brak możliwości identyfikacji, zgodnie z polskim porządkiem prawnym, adresatów norm wyrażonych we wskazanym rozporządzeniu.

Tym samym, do momentu wejścia w życie stosownej ustawy implementującej, w której ustawodawca krajowy ostatecznie rozstrzygnie, które podmioty prawa można zaliczyć do kategorii ZAFI oraz AFI, wskazane rozporządzenie pozostaje podmiotowo niestosowalne.

Bezpośrednie zastosowanie w polskim porządku prawnym znajdzie natomiast art. 32 ust. 1 Dyrektywy ZAFI w zw. z art. 4 ust. 3 traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30 z późn. zm.). Obowiązkiem państw członkowskich jest zapewnienie uprawnionym ZAFI z Unii Europejskiej możliwości wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa zarządzanego przez siebie AFI z Unii Europejskiej wśród inwestorów branżowych. Innymi słowy, powyższy przepis Dyrektywy ZAFI przyznaje ZAFI z Unii Europejskiej skonkretyzowane uprawnienie do żądania dopuszczenia jednostek uczestnictwa zarządzanego przez niego AFI z Unii Europejskiej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wśród inwestorów profesjonalnych. Należy zaznaczyć, że identyfikacji podmiotu prawa jako ZAFI z Unii Europejskiej nie dokonuje Komisja Nadzoru Finansowego, lecz właściwy organ rodzimy tego ZAFI z Unii Europejskiej. Procedurę powiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego przez właściwy organ rodzimy ZAFI z Unii Europejskiej określa w tym przypadku bezpośrednio art. 32 Dyrektywy ZAFI.